

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **MUDr. I. S.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Rostislavem Sochořem,
se sídlem Masarykova 1680/110, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor správních činností a krajský
živnostenský úřad,
se sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2017, č. j. „X“

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 5. 4. 2017, č. j. „X“, a rozhodnutí Komise k projednávání přestupků města Litoměřice ze dne 14. 2. 2017, č. j. „X“, sp. zn. „X“ **se ruší pro vady řízení** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 5. 4. 2017, č. j. „X“, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Komise k projednávání přestupků města Litoměřice, ze dne 14. 2. 2017, č. j. „X“, sp. zn. „X“ a „X“, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „přestupkový zákon“), kterého se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dopustil tím, že dne 23. 4. 2016 mezi 19:30 a 20:00 v prostorách mezi šatnami v kulturním domě v Litoměřicích fyzicky napadl N. Č., a to úderem otevřenou dlaní do obličeje, za což mu byla podle ust. § 79 odst. 1 přestupkového zákona uložena pokuta ve výši 500 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 přestupkového zákona, mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce jako důvod nesouhlasu s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uvedl přesvědčení, že správní orgán nesprávně zhodnotil provedené důkazy a dospěl k nesprávnému závěru. Výrok o vině, který není podporován jiným přímým důkazem, je postaven výlučně na tvrzení poškozené N. Č.. Orgány obou stupňů ignorovaly zásady trestního řízení, když nerespektovaly presumpci neviny a volné hodnocení důkazů omezily na hledání důvodů pro závěr o vině žalobce.
3. Žalobce má za to, že z provedeného dokazování ve správním řízení je zřejmé, že poškozená ve svých tvrzeních minimálně přeháněla, měla motiv zkreslit líčení skutečného stavu, aby odůvodnila nestandardní nakládání s majetkem žalobce, byť možná v dobré víře. Dále měla poškozená mít motiv zkreslit líčení skutečnosti též proto, aby pomohla svému příteli J. L., který byl ve správním řízení spoluobviněný. Všichni ostatní svědci, jejichž výpovědi hodnotí správní orgány v neprospěch žalobce, vychází z tvrzení poškozené, protože žádné napadení poškozené neviděli. Mezi výpověďmi poškozené a ostatních osob jsou podstatné rozpory, tvrzení svědkyně N. Č. a MUDr. L. Š. jsou podstatně rozporné především o to, kdo a komu měl telefonem obviněného volat a jaké mělo být dění po zahájení telefonického hovoru. Výpověď poškozené je třeba hodnotit v kontextu výpovědi jejího přítele J. L., který otevřeně a účelově lže o tom, že ji žalobce napadl a že pád žalobce na zem nebyl náhodný. Svědkyně J. B. dále patří do okruhu přátel obviněného J. L. a proto je pochopitelné, že i výpověď uvedené svědkyně je třeba hodnotit se značnou rezervou. Závěr o shodném popisu událostí svědkyněmi N. Č. a J. B., ke kterému oba správní orgány dospěly, neodpovídá reálné důkazní situaci a odporuje zásadám trestního řízení.
4. Dále žalobce uvedl, že svědkyně N. Č. se mohla cítit jednáním obviněného, který ji považoval za neoprávněného uživatele svého telefonu i v kontextu výpovědi svědkyně L. Š., dotčená. Poté si poškozená stěžovala svému příteli, který se rozhodl zjevně staršího žalobce surově napadnout. Je otázkou, jaké informace od své přítelkyně měl. Nelze vyloučit vytržení telefonu či možná přetahování se o něj, to mohlo být interpretováno jako úder ze strany žalobce. Na základě provedených důkazů není možné uzavřít, že by bylo beze všech pochyb prokázáno, že se žalobce dopustil jednání, pro které byl přestupkově stíhán, vymezení skutku je natolik úzké, že důkazy musí být jednoznačné. Doložení nedorozumění, odebrání telefonu či přetahování se o něj k závěru o fyzickém napadení poškozené žalobcem nepostačují, resp. při respektování platné právní úpravy postačovat nemohou. Žalobce tak napadá uvedené rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu jeho výroku, důvodem je skutečnost, že žalobce má za to, že rozhodnutí je důsledkem nesprávného postupu správních orgánů a to do té míry, že závěr o vině je nesprávný.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. K věci pak uvedl, že vina žalobce je postavena na svědeckých Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výpovědích, které jsou logické, přiměřeně detailní, kdy každý ze svědků popsal situaci tak, jak ji v daný okamžik vnímal a na základě těchto výpovědí žalovaný, stejně tak jako správní orgán prvního stupně došel k závěru, že žalobce se dopustil přestupku proti občanskému soužití. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že hodnocení důkazů jak ze strany správního orgánu prvního stupně, tak žalovaného, je omezeno pouze na zjevné hledání důvodů pro závěr o vině žalobce. Co do hodnocení svědeckých výpovědí žalovaný odkazuje na stranu 4 a 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, z jakých svědeckých výpovědí vycházel při hodnocení skutečnosti, zda se žalovaný dopustil přestupku, který je mu kladen za vinu. Svědkyně J. B. byla přímým svědkem incidentu a ve své výpovědi uvedla, že žalobce dal poškozené facku a navíc tato rána způsobila, že žalovaná odlétla směrem ke sklům. Podpůrně ze svědectví J. Z. vyplynulo, že v davu lidí se ozývaly hlasy, že někdo uhodil nějakou holčičku. Jde o nepřímý důkaz, který tvoří ucelený a logicky provázaný řetězec spolu s ostatními důkazy. Žalovaný je toho názoru, že svědectví poškozené N. Č. je věrohodná, neboť ze spisové dokumentace nelze dovodit její přehánění či motivy tvrzené žalobcem. Skutečnost, že byla svědkyně N. Č. udeřena ze strany žalobce jmenovaná nijak nezveličovala, pouze uvedené zkonstatovala do protokolu z ústního jednání. Poškozená nechtěla řešit přestupek prostřednictvím správních orgánů, protože incident neohlásila ani na policii ani u Komise k projednávání přestupků města Litoměřice. Oznamovací povinnost uplatnil npor. Mgr. M. R., který byl přítomen na akci „Vinařské Litoměřice“ a měl povědomí o incidentu, který oznámil na Policii České republiky Litoměřice dne 28. 4. 2016. Následně byla poškozená předvolána jako svědkyně incidentu.

6. Co se týká výpovědi spoluobviněného J. L., jehož přestupek byl projednán ve společném řízení s přestupkem žalobce, jmenovaný do protokolu uvedl, že svědkyně J. B. přivedla poškozenou N. Č. s brekem a říkala mu, že proběhl nějaký incident, během kterého N. dostala facku. Dále svědkyně J. B. uvedla, že po incidentu odvedla slečnu N. Č. za jejím přítelem, panem J. L., který na situaci reagoval tak, že fyzicky napadl žalobce, za což byl uznán vinným a byla mu uložena pokuta. Pokud žalobce upozorňuje na rozpory ve výpovědích svědků N. Č. a L. Š. , především v tom směru, kdo komu měl volat z telefonu žalobce, tuto skutečnost považuje žalovaný za irelevantní, neboť podstatné je především to, že se obě strany shodly na skutečnosti, že poškozená hledala majitele telefonu a nesnažila se telefon si přisvojit. Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí dostatečně zdůvodnily, proč upřednostnily výpovědi svědků před tvrzením žalobce. Skutkový stav byl v řízení před správními orgány spolehlivě zjištěn, žalovaný i správní orgán prvního stupně vycházely z provedených důkazů, aniž by některý opomněly. Skutečnost, že správní orgány upřednostnily skutkovou verzi svědčící v neprospěch žalobce, není v rozporu s jejich povinnostmi hodnotit důkazy podle své úvahy.
7. Žalovaný dále uvedl, že z důkazů je patrné, že byl prokázán skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce svým jednáním, kdy udeřil N. Č., naplnil skutkovou podstatu přestupku úmyslného narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním. Skutek byl posouzen jako jiné hrubé jednání a nikoli drobné ublížení na zdraví, neboť fyzickým napadením k ublížení na zdraví nedošlo. K námitce žalobce, že vymezení skutku je natolik úzké, že důkazy musí být jednoznačné, tento uvádí, že to je dle názoru žalovaného splněno, kdy prostřednictvím přímých i nepřímých svědeckých výpovědí je prokázáno, že žalobce úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním. Žalovaný dospěl k jednoznačnému názoru, že skutkový stav byl dostatečně zjištěný a nebyl důvod

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k užití zásady in dubio pro reo. Pro uplatnění této zásady žalovaný neshledal prostor, protože o skutkovém stavu žádné pochybnosti neměl.

8. K námitce žalobce ohledně nezohlednění svépomoci žalobce v zjišťování skutkového stavu žalovaný uvádí, že podstata svépomoci spočívá v tom, že si oprávněný subjekt vynucuje uskutečnění svého práva vlastní mocí a silou. Tzv. dovolená svépomoc je právem ohrožené osoby k odvracení bezprostředního a neoprávněného zásahu do práva. Dovolená svépomoc odpovídá mezím zákonného povolení a je tak okolností, jež vylučuje protiprávnost. Zákon nedovoluje tzv. útočnou svépomoc. Žalovaný ve svém rozhodnutí zdůvodnil, proč považoval jednání žalobce za útočnou svépomoc, kdy vycházel z intenzity žalobcova jednání a místa spáchání přestupku, které bylo veřejně přístupné za účasti velkého množství lidí. Nadto měl žalobce za prokázané, že poškozená měla hned od začátku v úmyslu žalobci mobil vrátit a tímto směrem se vyvíjela činnost. Žalobci tak nehrozil bezprostřední neoprávněný zásah do jeho práv. V tomto světle pak žalovaný nemohl hodnotit jednání žalobce jako oprávněné jednání.

Replika žalobce

9. V replice na vyjádření žalovaného žalobce reagoval tím, že stanovisko žalované je tendenční a vychází z hrubé dezinterpretace důkazní situace a presumpce viny. Ze souběžně probíhajícího správně-přestupkového řízení před Magistrátem města Litoměřice, vedeného pod sp. zn. „X“ je zřejmé, že uvedený správní orgán postupoval nedůsledně, tendenčně a nesprávně hodnotil provedené důkazy. Z uvedených důvodů bylo jeho rozhodnutí v podstatně závažnější věci opakovaně zrušeno a řízení muselo být dokonce zcela zastaveno. Podle žalobce nelze odhlížet od existence stejných vad v postupu totožného přestupkového orgánu. Jedinou osobou vyjadřující se nezprostředkovaně k údajnému úderu je poškozená, která není nestranným svědkem, všechny ostatní osoby podporují závěr o vině vycházející z jejich doslechu.

Ústní jednání před soudem

10. Zástupce žalobce při jednání před soudem, které se uskutečnilo dne 18. 9. 2019, přednesl žalobu shodně jako v písemném vyhotovení ve znění své repliky. Zejména podotkl, že výpovědi svědků mají podstatné rozpory a jednoznačně neprokazují přestupkové jednání žalobce, přičemž je nutné vycházet ze zásady presumpce neviny. Uvedl, že ve věci měla být vyslechnuta např. i šatnářka M. Z. či jiné osoby přítomné incidentu. Připustil, že žalobce jednal v rámci tzv. svépomoci, čímž myslel toliko jednání, jímž žalobce dostal opětovně do své sféry držení svůj mobilní telefon, který předtím měla v držení poškozená N. Č., přičemž mohlo dojít toliko k vytržení jeho mobilního telefonu z rukou poškozené N. Č., kdy zároveň mohlo dojít i k nechtěnému doteku na tvář právě telefonující poškozené N. Č. Zdůraznil, že svědkyně J. B. incident zveličila, přičemž její líčení neodpovídá realitě a je v rozporu s ostatními výpověďmi. Zmínil výpověď svědka V. M., jehož výpověď se žalovaná nezabývala, který se nezmiňoval o tom, že by přítomný dav zaregistroval, že by žalobce fackou udeřil poškozenou N. Č. Konstatoval, že žalobce není v dané věci odpovědným ani z hrubého jednání, které nespočívalo ve facce, s ohledem na vymezení přestupkového jednání v napadeném rozhodnutí, přičemž sama poškozená N. Č. byla vůči žalobci vulgární a dala mu facku.
11. Žalobce při tomtéž jednání před soudem prohlásil, že celá záležitost ho mrzí, a trvá na tom, že nic nespáchal a chce se očistit.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž ústním jednání před soudem nadále navrhovala zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, jelikož přestupkové jednání žalobce bylo spolehlivě prokázáno, a v podrobnostech odkázala na své vyjádření k žalobě. Mj. trvala na tom, že bylo provedeno řádné hodnocení důkazů, přičemž ve věci bylo zejména přihlíženo ke svědectví přímé účastnice incidentu. Její výpověď se přitom neodchylovala od výpovědi ostatních nepřímých svědků. Podotkla, že hrubé jednání, z něhož byl žalobce uznán přestupkově odpovědným, nemusí nutně spočívat jen ve facce, nýbrž i v nadávkách, které ze strany žalobce zazněly na veřejném místě.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní ářd správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek je důvodná.
15. Již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku bylo predestřeno, že žalobce předmětnou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícímu rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jímž byl uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne 23. 4. 2016 mezi 19:30 a 20:00 v prostorách mezi šatnami v kulturním domě v Litoměřicích fyzicky napadl N. Č., a to úderem otevřenou dlaní do obličeje.
16. V daném případě soud nevzal za bezpečně prokazané, že rozporovaného přestupku se žalobce skutečně dopustil. Z obsahu předloženého správního spisu žalovaným vyplývá, že ve věci bylo Komisi k projednávání přestupků města Litoměřice postoupeno oznámení dvou přestupků, kterých se měli samostatně dopustit žalobce aj. L., přičemž tyto byly s odkazem na ust. § 57 odst. 2 přestupkového zákona projednávány ve společném řízení. Ve věci bylo v prvním stupni nařizeno ústní jednání na den 25. 8. 2016, ze kterého se právní zástupce žalobce JUDr. Rostislav Sochor omluvil pro kolizi s jednáním u soudu, obviněný žalobce se rovněž omluvil pro čerpání dovolené, a proto se toto jednání neuskutečnilo. Další jednání, jehož se zúčastnili právní zástupce žalobce JUDr. Rostislav Sochor, další obviněný J. L., poškozená N. Č., svědkyně J. B., svědek J. B. a svědek J. Z., se uskutečnilo dne 7. 11. 2016. Žalobce se z tohoto jednání omluvil. Další obviněný J. L. při tomto jednání k přestupkovému jednání, které je žalobci kladeno za vinu, uvedl, že na pultu u šaten kulturního domu ležel mobilní telefon, přičemž poškozená N. Č., která je jeho přítelkyní, jej nechtěla nechat u obsluhy a chtěla zavolat na některý kontakt v mobilním telefonu, aby zjistila, či je mobilní telefon. Proto poškozená N. Č. v nalezeném telefonu hledala kontakty s tím, že by někoho z telefonu zkusila kontaktovat. Poté další

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obviněný J. L., co odešel ze šaten, kde nechal poškozenou N. Č., ven před kulturní dům, přivedla za ním za chvíli paní J. B. plačící poškozenou N. Č. se sdělením, že vevnitř proběhl nějaký incident, při kterém poškozená N. Č. dostala facku. Proto další obviněný J. L. chtěl zjistit důvody jejího napadení, šel opětovně i s poškozenou do kulturního domu, kde mu poškozená ukázala údajného útočníka. Dále další obviněný J. L. uvedl, že poškozená N. Č. po incidentu nevyhledala lékařské ošetření. Poškozená N. Č. při daném jednání v pozici poškozené svědkyně vypověděla, že když se akce blížila ke konci, šla s přítelem J. L. k šatnám pro věci. Tam na pultu u šatny pod svým kabátem našla mobilní telefon, a protože se jí již v minulosti podařilo nalezený telefon vrátit, chtěla se o to pokusit i nyní. Když se poškozená oblékala, telefon začal zvonit. Když přijala hovor, ve kterém hovořila se ženou, tak telefonující ženě poškozená řekla, že našla mobilní telefon a že je v kulturním domě v Litoměřicích, přičemž telefonující žena řekla poškozené, že ten telefon je nějakého pána. Při telefonování, kdy se poškozená rozhlížela kolem, si všimla muže, který se na ni díval ošklivým pohledem a začal jí vulgárně nadávat. Poškozená mu proto začala rovněž vulgárně nadávat, poté k ní muž přistoupil a uhodil ji do obličeje celou dlaní. Myslí, že zepředu z levé strany, když poškozená je pravák, a proto předpokládá, že dotyčný telefon držela v pravé ruce. Po úderu poškozená couvla zpátky, přičemž si již nepamatovala, zda měla stále dotyčný telefon v ruce. Poškozená dále uvedla, že asi jak muži nadávala a ten ji udeřil, tak mezi nimi ani pobíhala slovní přestřelka. Poškozená si nepamatovala, zda úder muži vrátila, lidé k nim pak přistoupili, aby se k sobě již nemohli blíže dostat. Při incidentu byla přítomna paní J. B., která poté poškozenou doprovodila před kulturní dům. Poškozená závěrem uvedla, že lékařské ošetření nevyhledala. Svědkyně J. B. při tomtéž jednání vypověděla, že ten den seděla s kamarádkami u šatny kulturního domu a čekala, až odezní fronta. Viděla poškozenou N. Č., jak si šla k šatnám pro kabát. Dále viděla, že kousek od ní stojí nějaký pán a šatnářka, která poškozené N. Č. podávala ten telefon a přitom se jí asi ptala, jestli není její, svědkyně to však jen dedukuje, neboť to neslyšela. Ten pán, jakmile viděl, že poškozená N. Č. drží v ruce ten telefon, tak najednou rychle přišel a dal jí facku na obličej, asi levačkou, kdy svědkyně viděla, jak poškozená N. Č. letí směrem k zrcadlům. Když to svědkyně viděla, tak vyskočila a chytla poškozenou N. Č., aby neupadla na skla, přičemž ztlumila její dopad. Dále vypověděla, že mezi poškozenou a žalobcem vzájemně padly hrubé výrazy, nepamatuje si jaké, další fyzický kontakt mezi nimi svědkyně již nezpůsobovala. Svědek J. Z. k věci vypověděl, že dělal obchůzku na sále kulturního domu, když slyšel, jak tam někteří lidé křičeli, že někdo uhodil nějakou holčinu. Poté šel směrem k šatnám, jak tam ta holka křičela. Nebylo jí rozumět, jelikož „hulákala páté přes deváté“, u ní stál starší pán, ten se s ní hádal, měli spolu slovní potyčku, co však přesně křičeli, si svědek již nevybavoval. Posléze svědkovi říkal další obviněný J. L., že ten pán měl uhodit jeho přítelkyni. Dalšího jednání, které se konalo 5. 12. 2016, se zúčastnili žalobce, jeho zástupce JUDr. Rostislav Sochor, další obviněný J. L. Žalobce vypověděl, že šel pro nějaké uložené věci v šatně kulturního domu a patrně na tom pultu nechal ležet telefon. Pak telefon sháněl a viděl, že s ním nějaká dáma telefonuje, kdy se domníval, že je šatnářkou. Proto jí žalobce říkal, aby mu ten telefon dala, avšak neměla se k tomu, v důsledku čehož ji žalobce opakovaně vyzýval k vrácení telefonu, ona mu jej však nedala, na jeho výzvy nereagovala a telefonovala dále. K tomu žalobce doplnil, že dotyčná žena telefonovala s jeho dcerou, která ženě říkala, že je to žalobcův telefon a ať ho vrátí, přičemž žalobcova dcera poznala jeho hlas a slyšela, jak žalobce ženu vyzývá k vrácení telefonu. Po nějaké chvíli se k němu přiřítíl někdo, kdo jej srazil na zem. Žalobce připustil, že se mohl dotknout ruky poškozené N. Č., když chtěl zpět svůj telefon, avšak kategoricky popřel, že by tam ženu mlátil. Další jednání bylo nařízeno na 18. 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2017, se však nekonalo, neboť zástupce žalobce JUDr. Rostislav Sochor a svědkyně L. Š., která je dcerou žalobce a která měla být telefonující ženou s poškozenou N. Č., se z jednání omluvili. Další jednání, kterého se zúčastnili žalobce, jeho zástupce JUDr. Rostislav Sochor a svědkyně L. Š., se uskutečnilo dne 26. 1. 2016. Dotyčná svědkyně L. Š. k věci vypověděla, že jí k večeru zazvonil telefon s údajem na displeji, že jí volá otec. Svědkyně telefon zvedla a zjistila, že na druhé straně nebyl otec, ale byla neznámá paní, která se nepředstavila, hodně špatně artikulovala, takže jí bylo špatně rozumět. Nakonec svědkyně pochopila, že se jí žena snaží říci, že našla telefon a ptala, kdo je jeho majitelem. Svědkyně jí řekla jméno otce a doporučila, ať nechá telefon personálu a snažila se jí radit, avšak poškozená stále odporovala, že „né“, že nikde telefon nechávat nebude, což bylo dle svědkyně takové nesmyslné. Najednou svědkyně zaslechla otce, který říkal „vraťte mi telefon“, a proto svědkyně říkala ženě, že slyší otce, a proto ať mu ten telefon vrátí. Dotyčná však odpovídala stále „ne, ne, ne“ a potom telefon zavěsila. K uvedenému svědkyně doplnila, že šlo o velmi krátký telefonický rozhovor, otec je pravák a telefonát zahájila dotyčná žena.

17. S ohledem na shora uvedené skutečnosti se soud shoduje s názorem žalobce, že v daném případě prvostupňový správní orgán a žalovaný, za takto nastíněného skutkového stavu a na základě provedení dokazování, pochybili, pokud uznali žalobce bez dalšího vinným ze spáchání uvedeného přestupku. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že řízení o přestupku jakožto specifický druh správního řízení je zvláštní v tom, že se v něm uplatňují rovněž stejné zásady jako v právu trestním, a to zejména zásada postihu za zaviněné jednání, zásada presumpce neviny, či zásada in dubio pro reo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2015, č. j. 4 As 206/2015-39). Z posledních dvou uvedených zásad, jež jsou do značné míry vzájemně provázány, plyne, že správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost najisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, resp. též, že skutek se vůbec nestal, nelze obviněného za přestupek postihnout (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 As 145/2012-39). Jinými slovy řečeno, v řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, je pravděpodobná, nebo dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového stavu. Není-li mimo rozumnou pochybnost prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, **n e m ů ž e b ý t u č i n ě n z á v ě r , ž e b y l p ř e s t u p e k s p á c h á n .**
18. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 10/2006-48, konstatoval, že: *„pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vší rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a současně vylučovat možnost jiného závěru.“* Stejný standard se zcela bezpochyby uplatní i ve vztahu ke zjištění, zda se vůbec tvrzený skutek stal.
19. V tomto konkrétním případě správní orgány při učinění závěru o vině žalobce sice vycházely výhradně ze svědeckých výpovědí osob, které byly incidentu přítomny, výpovědi poškozené N. Č. a výpovědi svědkyně J. B., kdy obě svědkyně se shodly na skutečnosti, že došlo ke konfliktu mezi žalobcem a poškozenou N. Č., kdy součástí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vzájemné slovní konfrontace bylo i fyzické napadení, což uvedla poškozená N. Č. a přímá svědkyně incidentu paní J. B.. Nutno však podotknout, že soud oproti žalované straně nepřehlédl, že svědkyně J. B. byla v době rozhodné v přátelském vztahu s poškozenou N. Č., neboť syn svědkyně se přátelil s J. L., tedy s přítelem této poškozené, a mohla tak mít motiv ke zkreslení popisu události. Výpověď této svědkyně sice rámcově zapadá do výpovědi samotné poškozené a ostatních vyslýchaných osob vyjma žalobce, kteří se nacházeli v blízkosti incidentu v kulturním domě, tedy dalšího obviněného J. L., a svědka J. Z., nicméně oba tito muži nebyli přímými pozorovateli daného incidentu. Těmito přímými pozorovateli, kteří byli správním orgánem vyslýcháni, byli pouze poškozená N. Č., žalobce a svědkyně J. B.. Z výpovědi dalšího obviněného J. L. a svědka J. Z. totiž prokazatelně vyplynulo, že předmětnému fyzickému napadení nebyli osobně přítomni, o incidentu se dozvěděli pouze z doslechu, zprostředkovaně, svědkyně L. Š. incident slyšela pouze po telefonu. Popis události svědkyně J. B. soud však oproti žalované strany hodnotí jako zveličený ve prospěch poškozené N. Č., navíc v několika podstatných aspektech je v rozporu s ostatními výpověďmi. Svědkyně J. B. totiž jako jediná vypověděla, že údajný úder žalobce byl značně silný, takže svědkyně musela vyskočit a zachytit poškozenou, jinak ta by „letěla až ke sklům“. Sama poškozená N. Č. přitom před správním orgánem I. stupně vypověděla, že po žalobcově údajném úderu couvla zpátky a dále pokračovala v konfrontaci se žalobcem, kterou až přerušil okolo stojící dav lidí, který si mezi ně stoupl, tedy aniž by se poškozená jakkoliv zmínila, že by padala a byla zachycena svědkyní J. B., natož, že by jí díky silnému úderu hrozil pád s odmrštěním. Vedle toho svědkyně J. B. se vůbec nezmněla, že by poškozená N. Č. byla fyzicky napadena v průběhu telefonátu, ačkoliv takto to vypověděla samotná poškozená N. Č., kdy její výpověď v tomto směru koresponduje s výpovědí svědkyně L. Š., výpovědí žalobce a do jisté míry i s výpovědí dalšího obviněného J. L.. O zveličení incidentu mezi žalobcem a poškozenou N. Č. ze strany svědkyně J. B. pak svědčí i fakt, že dotyčné přestupkové jednání neohlásila poškozená N. Č., nýbrž M. R., který byl na místě incidentu a který byl v daný čas policistou mimo službu, a také fakt, že poškozená po údajném napadení nevyhledala lékařské ošetření, a ani její přítel J. L., jakož i ostatní vyslýchané osoby, v rámci výpovědi nezmněl, že by úder zanechal nějaké stopy ve tváři poškozené, což by při intenzitě uváděné svědkyní J. B. dozajisté musel nechat (červená tvář, či opuchlá tvář, či otisk ruky ve tváři po úderu, či podlitina ve tváři, či rozcuchání vlasů apod).

20. Pro vyhodnocení žaloby jako důvodné bylo pro soud klíčové zjištění vyplývající ze spisového materiálu v tom směru, že součástí policejního oznámení o daných přestupcích byly i úřední záznamy o podání vysvětlení šatnářky M. Z. a V. M., vlastníka bezpečnostní agentury, jež dohlížela na pořádek na dané akci. Šatnářka M. Z. k danému incidentu na úřední záznam mj. uvedla, že periferně viděla, jak nějaká paní (Č.) couvala, držela se za tvář a poté začala vulgárně nadávat nějakému muži (žalobci). Zda dotyčná žena dostala od žalobce facku či pěstí, šatnářka M. Z. nevěděla, naopak výslovně uvedla, že viděla, jak poškozená N. Č. přistoupila k žalobci a dala mu facku, přičemž oba byli v podnapilém stavu a vzájemně si nadávali. V. M. na úřední záznam mj. sdělil, že samotný incident neviděl, když však posléze jako člen ochranky bezprostředně řešil daný konflikt, nikdo z přítomných o skutečnosti, že by žalobce dal poškozené N. Č. facku či pěstí, nehovořil, poškozená se pouze držela za tvář. Dle jeho vyjádření se přítomní lidé rozdělili na část zastávající se žalobce a na část zastávající se poškozené N. Č.. Přestože správní orgány věděly o výše zmíněných vysvětleních podaných těmito dvěma osobami do úředních záznamů, které nekorespondovaly s výpověďmi učiněnými před správním orgánem I. stupně ze strany poškozené N. Č. a svědkyně J. B., tak dotyčné osoby nebyly v rámci Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přestupkového řízení správními orgány vyslechnuty. Ani M. Z. a ani V. M. nezaznamenali fyzický útok žalobce vůči poškozené N. Č., navíc M. Z. přímo zaznamenala toliko fyzickou agresi ze strany poškozené N. Č. vůči žalobci, kdy tuto agresi vedle nerozporované slovní agrese vůči žalobci nevyklučovala ani samotná poškozená N. Č.

21. Za tohoto stavu nebylo možné bezpečně uzavřít, že žalobce skutečně záměrně uštědřil facku poškozené N. Č., navíc že to byl pouze a jen on, kdo byl agresorem a přestupcem, a nikoliv i poškozená N. Č., která správními orgány v tomto řízení zůstala zcela nepovšimnuta z hlediska posuzování jejího podílu na vygradování celého incidentu ohledně žalobcem omylem odloženého telefonu v prostorách šatny kulturního domu, přestože sama měla zjevně nevhodné chování na veřejnosti vůči žalobci, neboť mu minimálně vulgárně nadávala, popř. mu uštědřila i facku, a konečného vyhodnocení přestupkového provinění žalobce. S ohledem na dosavadní výsledky dokazování ve správním řízení přitom dle názoru soudu nelze vyloučit, že došlo jen k přetahování se o telefon mezi žalobcem a poškozenou N. Č., která iracionálně, patrně pro svoji opilost, odmítala telefon žalobci vrátit, a následnému vytržení telefonu žalobcem z dlaně právě telefonující poškozené N. Č. spolu s případným bezděčným kontaktem žalobcovy ruky s vytrhávaným telefonem o tvář poškozené N. Č., což mohlo být nepřesně interpretováno poškozenou N. Č. a svědkyní J. B. jako úder ze strany žalobce.
22. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že správní orgány nezjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v nezbytném rozsahu ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a tudíž skutkový stav, který vzal žalovaný i správní orgán I. stupně za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
23. Pro úplnost soud k tvrzení pověřené pracovníci žalovaného, které prvně vznesla při ústním jednání před soudem, podotýká, že není přípustné rozšiřovat přestupkové jednání žalobce vymezené ve výroku napadeného a prvostupňového rozhodnutí tvrzením, že se žalobce možná nedopustil fyzického napadení poškozené (facky), avšak jistě se choval hrubě. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, o němž pojednává žalobou napadené rozhodnutí, bylo jednání žalobce jednoznačně přestupkově vymezeno, a to jako úmyslné fyzické napadení poškozené, a to úderem otevřenou dlaní do obličeje. Soud proto přezkoumával, zda došlo ke spáchání právě takto vymezeného přestupku, což dle spisového materiálu nešlo bezpečně prokázat.
24. Vedle toho soud připomíná, že dle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., přezkoumává výroky v mezích žalobních bodů konkrétního napadeného rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Soudu tedy nepřísluší hodnotit jednání správního orgánu v jiné, souběžně projednávané věci, není-li zde provedený úkon závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí. Odkazem žalobce na jiné řízení před Magistrátem města Litoměřice, vedeného pod sp. zn. „X“ se tak soud nezabýval.
25. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí ve výroku I. rozsudku pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil a podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, když vadou řízení pro nedostatečně zjištěný skutkový stav věci byla zatížena rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správních orgánů obou stupňů. V dalším řízení bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

26. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 15 342 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobce po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), účast na jednání - § 11 odst. 1 písm. g)] a z částky 900 Kč za tři s tím související režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a dále z částky 2 142 Kč, která činí 21% DPH z uvedených částek bez soudního poplatku. Jiné náklady právní zástupce žalobce nahradit nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. září 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)